

DIUMENGE XIX DURANT L'ANY (A)
XVII ANIVERSARI DE LA BENEDICCIÓ ABACIAL
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
13 D'AGOST DE 2017
1R 19, 9.11-13; Rm 9, 1-5; Mt 14, 22-33

Estimats germans i germanes:

La primera lectura ens ha parlat del profeta Elies. D'un moment fort de la seva experiència de Déu. Estava descoratjat perquè constatava que la fe del poble d'Israel era morta, la gent vivia distreta i no sabia descobrir l'acció de Déu enmig d'ells. En el seu abatiment, el profeta, com per tornar a les arrels, se'n va a la muntanya de *l'Horeb* o Sinai on Déu s'havia manifestat a Moisès. I allí té una experiència profunda de la presència de Déu. No enmig d'una gran *ventada* ni d'un *terratrèmol*, que serien els signes bíblics, de la presència del Déu tres vegades sant i totpoderós, sinó enmig d'*un aire suau*, que no infon terror, sinó que alleuja el cor. Després, sentint-se reconfortat per aquesta presència divina, tornà a la seva missió d'anunciar sense defallir la Paraula de Déu, malgrat les dificultats que hi trobava.

També sant Pau, a la segona lectura, mostrava, no pas descoratjament, però sí *una gran tristesa i un dolor al fons del cor* davant el refús del poble d'Israel de creure en Jesús. Pau, que estima entranyablement aquest poble, considera tot el que Déu havia fet per ells, i lamenta en l'ànima que Israel no reconegui l'enviat definitiu de Déu: el Crist. En expressar aquest seu dolor pel refús de Jesucrist, l'Apòstol recorre a una professió de fe que és de les més profundes del Nou Testament, afirmant que *Jesucrist és Déu per damunt de tot*.

Hem trobat, doncs, dos homes plens de fe, el profeta Elies i l'apòstol sant Pau, dolguts per la incredulitat de molta gent dels seus. Però, malgrat tot, decidits a continuar anunciant l'amor de Déu i la felicitat que la fe dona a qui creu. És un tema molt actual. Perquè veiem com molts van deixant la fe que havien rebut; fills, néts, familiars, amics, etc., deixen la fe en una apostasia silenciosa; i veiem, també, com la majoria dels joves passa de llarg de l'experiència cristiana, més per ignorància que no pas per un rebuig sòlidament fonamentat. Els qui volem estimar Déu i coneixement l'amor entranyable que té per la humanitat, els que sabem què ens aporta la fe en Jesucrist, ens dolem, com sant Pau, que tanta gent l'ignori i visqui com si ell no hi fos ni ens hagués adreçat una paraula d'amistat sincera. Sabem que Déu desitja l'amistat de cada persona i ens dol de constatar que molts no hi corresponen; sabem que molts gent té set de plenitud i ignora la font d'aigua viva mentre va cercant cisternes esquerdades. Com Elies i com Pau, ens cal recobrar el coratge per viure joiosament la fe i ser-ne testimonis amb les obres i les paraules. Déu respecta la llibertat de les persones. I en el seu amor vol encaminar tothom cap a ell per poder ser misericordiós, tal com ensenya sant Pau una mica més endavant del text que hem llegit, quan diu: *Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots* (cf. Rm 11, 32).

De vegades és la nostra fe personal que es veu agitada pels esdeveniments de la vida. També l'Església és sacsejada per persecucions, per posicions ideològiques contràries, pel mal comportament dels seus membres.

Aquesta realitat eclesial i personal queda tota ella il·luminada per l'evangeli que acabem d'escoltar. Mentre fem camí agitats, enmig de la fosca, per l'oneig d'aquest món, no estem sols. El Crist ressuscitat, aparentment absent, camina victoriós sobre els elements adversos i ens repeteix una vegada i una altra: *no tingueu por, que sóc*

jo. Recordant d'aquesta manera el nom diví, *Jo sóc*, que Déu revelà a Moisès (cf. Ex 3, 14) a la muntanya on hem vist que havia anat Elies. La seva presència de ressuscitat enmig nostre és suau i discreta, fins al punt que pot semblar una absència. Però la fe ens ensenya a descobrir Jesucrist al nostre costat com a Salvador. No per estalviar-nos les dificultats de l'existència humana, sinó per oferir-nos la capacitat d'afrontar-les amb la llum i la força del seu Evangeli. I per atorgar-nos, al final, la participació en la seva glòria, des del moment que les dificultats i els sofriments viscuts amb fe ens fan participar, també, de la seva passió i la seva creu. En el relat evangèlic d'avui, Pere pot vèncer els elements mentre té una fe ferma en Jesús I, en canvi, s'enfonsa quan comença a dubtar. Per això el Senyor li diu *Quina poca fe! ¿Per què dubtaves?* De tota manera, Jesús no ens deixa tancats en el dubte si treballem per sortir-ne; ell constantment ens dona *la mà* per sostenir la nostra feblesa. I ens ensenya la manera de perseverar en la fe: pregar, com ell havia fet *dalt la muntanya* el vespre anterior a l'escena evangèlica que hem escoltat. Com per a Moisès, com per a Elies, també per a Jesús *la muntanya* és el lloc de la pregària, de la intimitat amb el Pare.

Ens trobem precisament pregant dalt d'una *muntanya*, aquella que el Virolai anomena "el nostre Sinai": que Montserrat ens sigui lloc d'encontre personal amb Déu. guiats per Santa Maria. Que ho sigui sobretot ara que celebrem l'eucaristia. El Crist, que va ajudar els deixebles que aquella *nit eren a la barca*, es farà present enmig nostre. Com ells i amb tota l'Església, reconeguem-lo com a *Fill de Déu*. Ell que coneix les nostres dificultats, els sotracs a què ens sotmet la vida enmig de la nostra travessia per aquest món, se'ns apropa i ens nodreix amb el Pa de l'Eucaristia.

Chers frères et sœurs, nous venons d'entendre trois lectures centrées sur le sujet de la foi. Elles nos invitent à l'approfondir et à témoigner le Christ ressuscité et l'espérance que nous avons dans Lui.

Hem escoltat, doncs, tres lectures centrades en el tema de la fe. La primera i la segona referents a la manca de fe i al dolor que causa en els creients. I la tercera, l'evangeli, que ens crida a viure personalment una fe confiada en la presència del Crist ressuscitat en la nostra vida i en la nostra història. Totes tres lectures ens criden a no quedar-nos de braços creuats sinó a treballar per fer més sòlida la nostra fe i per testimoniar davant dels altres les raons de la nostra esperança en el Crist (cf. Ef 1, 12), que no deixa mai de donar-nos la mà perquè no ens enfonsem en el camí de la vida.